

Publicerad 2009-11-06 16:16 av Jygri

Hemsökt

Det var sent om en afton i augusti
Jag satt och läste som så många gånger förr.
Då hörde jag plötsligt hur någon ropade
Knackade mjukt uppå min dörr.

Jag öppnade strax med fruktan och undran
Vem är väl ute så sent denna kväll?
När dörren gled upp såg jag bara henne
En uppenbarelse så schön och säll.

Hon var lång och lika vacker som midnattssolen
Även om hennes kind tycktes ovanligt blek.
Med silkeslent hår lika rött som hennes mun
Men ögon som skvallrade om svek.

Hon sade ”Jag är den du glömde kvar
Ute i snön då du bara var tolv.
Den du sedan skulle sakna varje kväll
När skuggorna dansade över ditt golv”.

Hon sade ”Jag är den du lämnade
Den du begravde utan kista eller sten.
Jag har sett allt som skett sedan dess
Hur du har längtat när timmen blivit sen”.

Vi lägger oss ned under täcke och filt
Jag lutar mig mot hennes kalla bröst.
Börjar gråta till slut, snyftar tyst,
Men hon bjuder mig ingen tröst.

Jag gråter länge, begraver ansiktet i hennes hår
Det doftar som av liljor och kyrkogårdsmull.
Jag gråter över allt jag aldrig fått känna
Allt jag gav upp för min rädsas skull.

Så lämnar hon mig när morgonen kommer
Stiger upp när himlen står i brand.
Tyst ligger jag kvar och längtar, längtar,
Vill åter igen hålla hennes hand.

Mina ögon är röda av tårar,
Händerna skakar av smärta och sorg.
Men helst av allt vill jag ropa
Springa sjungande över gator och torg.

Att hjärtat känns lätt fast saknaden är tung
För nu vet jag att hon kan komma igen.
Så länge jag står stadigt, vågar tro
För hennes namn är Kärleken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jygri med Poeter.se id #31066 innehar upphovsrätten